

Ordføreren (P. Th. Nielsen): Det, der giver mig Anledning til at tage Ordet, er det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds' (K. M. Klausen) Angreb paa den højtærede Finansminister, naar han beskylder Finansministeren for at ville dække og glatte over de Toldbesvigelser, som er begaaet af Feirmaet Bucka & Nissen. Jeg har haft Lejlighed til meget omhyggeligt at gennemgaa Forhørene med tilhørende Aktstykker, der har været Finansudvalget forelagt, og det er ganske ubeføjet at rette en saadan Beskyldning mod Finansministeren. Det er for øvrigt ogsaa, forekommer det mig, med Urette, at det ærede Medlem retter saa stærke Angreb paa Toldvæsenet, som han gør. Jeg finder det ganske i sin Orden, at de paagældende Toldembedsmænd, naar der kommer en saadan mundtlig Anmeldelse, forlanger, at den paagældende Angiver skal bekræfte den med sin Underskrift, skal give en skriftlig Anmeldelse. Naar saa det ærede Medlem mener, at Undersøgelserne ikke er gaaet langt nok tilbage, nemlig kun 4 Aar, forekommer det mig, at det gennem de foreliggende Oplysninger er godtgjort, at Besvigelserne i hvert Tilfælde kun kan have været meget ringe i det Tidsrum, der ligger forud for 1908. Det er nemlig godtgjort, at i 1908 var Besvigelserne kun 10 pCt. af det samlede Beløb, der er besveget for, medens de 90 pCt. vedrører Aarene 1909, 1910 og 1911. Deraf synes det altsaa at fremgaa, at Besvigelserne i hvert Fald i 1908 og den Tid, der ligger forud, kun var meget ringe.

Zahle: Den højtærede Finansminister har naturligvis Ret i, at naar begge Parter, Stat og Kommune, er enige om, at det er umuligt at faa en Domstolsafgørelse af en Tvistighed om, hvem der har Retten til visse Jorder, kan det afgøres ved Lov. Men det er kun i yderste Tilfælde, at man kan gribe til det Middel. Hvis Kommunerne paastaar, at de har Ret til Jorden, men Staten bestrider det, maa det afgøres ved Domstolene, og det er det, jeg gerne vil have klaret. Thi Oplysningerne om, at i visse Tilfælde er man klar over, hvordan Forholdet er, og i andre Tilfælde er der Strid om det, de Oplysninger, som den højtærede Finansminister i saa Henseende fremsatte, har jeg selv kunnet finde i Rigsdagstidende Tillæg B. for 1910—11 Sp. 659 ff. som Bilag til den Betænkning, som det paagældende Folketingsudvalg den Gang afgav. Men med disse Oplysninger er man kørt i Staa hidtil, og det er det,

jeg finder urigtigt. Inden vi skrider til endelig Vedtagelse af Lovforslaget om Valg af Byraadsformænd, bør vi have klaret det Spørgsmaal: Hvor meget skal der fra Statens Side udredes i Jorder eller Kapitaler til Kommunerne, hvis den Lov træder i Kraft?

Wulff: I de Udtalelser, den højtærede Finansminister fremsatte næstsidste Gang, han havde Ordet, forekom der et lille Afsnit, hvori han leverede et betinget Forsvar eller Undskyldning for det Personale, som skulde kontrolere Bucka & Nissen. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den højtærede Finansminister med al Kraft er skredet ind i dette Tilfælde, men der fremkom i Ministerens Tale en Udtalelse, som jeg ikke var helt glad ved. Ministeren anførte to Undskyldninger, og den enes Berettigelse anerkender jeg. Det var, naar han sagde, at Personalets Aarvaagenhed overfor et saa gammelt og anset Firma maatte være dysset noget i Søvn. Personalet vilde ikke kunne tænke sig, at der kunde ske Svig. Det er en ganske berettiget Undskyldning, at der sjældent, meget sjældent foregaar noget saadant, og det dysser naturligvis Aarvaagenheden i Søvn.

Men saa tilføjer Ministeren, at det ikke var nogen Dødssynd at modtage Traktement, og den højtærede Minister henviste til, at strengt Vejr og meget andet kunde gøre noget saadant undskyldeligt. Det forekommer mig, at det ikke er heldigt, at en saadan Udtalelse faldt. Naar det strengt er slaaet fast, at et saadant Traktement ikke maa finde Sted i Fremtiden, vilde det være uheldigt, om Ministerens Udtalelse her: at en Overtrædelse af Forbudet ikke var en Dødssynd, blev opfattet som en Tilføjelse til Forbudet. Det forekommer mig, at det maatte være en Dødssynd i den Forstand, den højtærede Minister tog det, nemlig noget, der ubetinget aldrig maa tillades. Hvis Personalet kommer i det Tilfælde, at haardt Vejr o. s. v. kan gøre et saadant Traktement nødvendigt, forekommer det mig, at Toldvæsenet bør søge at tilfredsstille den fysiske Nød, Personalet saaledes kan komme i, og det maa aldrig være tilladt, at Personalet modtager Traktement af de Folk, som det skal kontrolere. Jeg vil derfor gerne give Ministeren Lejlighed til, som jeg formoder, han vil, at bekræfte, at jeg har Ret i, at der bør være et ubetinget Forbud for Fremtiden. Det forekommer mig, at der kunde ligge i Ud-